

donker door de afstand

donker door de afstand

roelof schipper

Eerste druk
ISBN: 9789402193015
© roelof schipper

Een vrouw en een man.

Stad met muren, huizen, balkons. Huizen, muren, grachten, blauw-grijze omtrek, rivier is omgeleid, ingedamd, vervuild en dichtgegooid. Kraai-kraait, aarden-wal, startende auto, straathond-scharrelt-langs-stoeprand, kantoren, villa's, oude torens-infrastructuur, waterafvoer-watertoren, arm-in-wording, wakker-wordende, voetgangers, geen-highlights, openbaar vervoer raast: claxons-claxons; iemand roept. Geen-appèl, mensen binnen en buiten, alles gaat-alles draait, omtrek-met-districten. Marcus gaat, hij denkt:

Waar komt die hand vandaan?

Een vrouw met grijze ogen. Het drukt tegen zijn nek, het lukt niet, ze zegt:

“_”

Hij voelt de druk van haar hand op zijn schouder:

Sta op.

Een beleefde man staat op. Marcus, schoenen over de vloer, mannenbenen, vrouwenbenen, schuin, schuin, schuin, iemand roept. Iemand denkt:

Haal me hier weg.

Grijze ogen, ze denkt:

Laten we hier alsjeblieft vandaan gaan.

Ze krijgt hoofdpijn. De één passeert, de ander staat op. De hal in, de straat op. Nachtkou, stilte klapt naar alle kanten open.

Schemering in de stad, vrouw-met-ogen, district, grachten, hofjes, kamers-met-ramen, tas klapt-open, beweging achter het raam op de tweede verdieping, half-open deuren en de stank, oude man klopt asbak uit op straat, in de hal, waar Marcus staat,

in de spiegel slaat het haar spierwit uit. Hij is niet breekbaar. Hij denkt zijn eigen naam:

Marcus.

Een jas. Hij is niet per se teleurgesteld in zijn uiterlijk. Hij raakt de rimpels in zijn voorhoofd aan, vouwt ze als rijp fruit, denkt na. Hij neemt de deur naar buiten, vertrekt.

Daar gaat hij.

Warme nacht-met-maan, hij gaat naar een plaats om wat te drinken, schoenen sloffen ruim, geluid, café. Hij is lusteloos, huizen-deuren-gevels. Hij is een jas-met-handen. Een stadsbus schreeuwt de pantalon van zijn benen. Zijn benen wapperen, chauffeur in het raam kijkt, passagiers-met-ogen. Marcus ziet zichzelf voorbij-glijden in etalages, op-stap, iemand ritst een tas open. Zweet trekt aan zijn gezicht, het resultaat van een lange dag is donker zweet. Marcus denkt aan zijn huissleutels. Huissteutels in een broekzak, een deurslot. Hotel-galmt neonverlichting achter gordijnen, de straat voert afvalwater af, wat papier en een jas-met-handen. Halverwege de straat bevindt zich een huis met een smalle gevel. Er brandt licht in de hal, J. F. Helman is niet thuis, hij zit in de donkerste hoek van het café, onder een laag-hangende lamp, aan-tafel. Het is nacht, over-tijd.

Sombere tijd. J. F. Helman. Dat is lang geleden.

Schaduw over de lege straat, de maan is een bleek gat, Marcus' ogen zijn groot, jonge mensen keren zich om, het zijn omstanders. Hij is alleen. Hij is van binnen dichtgegroeid. Klimop slingert-lamplicht achter ramen. Van een gesloten naar

een half-open deur, Marcus houdt de hand tegen de deur, schiet naar binnen. De slip van zijn jas glipt door de kier van de deur, licht de hiel. Jashanger-paraplubak-lamplicht, nachtlicht in de hal. Hij haast zich. Het silhouet van een bovenlichaam in bruin-glas, asblond haar-gezicht. Nachtmuziek hangt, mensen praten hard. Haar nagels zijn bleek. Ze strekt haar nagels, er staat een servetdispenser op tafel.

In de schaduw van straat-lantaarns.

Een paar schoenen draait, ze bijt nagels, kijkt omhoog.

Haar jeans.

Marcus en Neva zien elkaar. Hij perst zijn tanden op elkaar. Vermoeid-ogende vrouw, wijnrode jas van middellange lengte, kniehoogte, ogen-in-ogen. Helemaal goed-vormig van binnen. Ze groeten elkaar, ze strekt haar hand, vlak onder de huid broeithet. Hij strekt zijn rug.

Mensen verschijnen, gaan zitten. Ze maken aanstalten, lopen langs tafels, treuzelen op de drempel, schuiven heen en weer met stoelen, nieuwe-kleding, avondschoenen. Marcus denkt:

Er zit geen schot in.

Haar handen zijn schoon, het hoofd van een man, gezicht-met-mond.

Ze kijkt uit het raam.

Marcus praat. Neva hoort het, strijkt een lok recht, een